

DE TWEEDE DOCHTER

Jemimah Wei (1992) is geboren en getogen in Singapore. Ze was Stegner Fellow aan Stanford University, ontving beurzen en prijzen van Columbia University, de Sewanee Writers' Conference, de Bread Loaf Writers' Conference en de National Arts Council van Singapore. Ook won ze de William Van Dyke Short Story Prize en werd ze genomineerd voor de Pushcart Prize. Wei is gekozen als een van de '5 under 35 honorees' van de National Book Foundation.

JEMIMAH WEI

DE TWEEDE
DOCHTER

Roman

Vertaald uit het Engels door Dirk-Jan Arensman

MERIDIAAN
UITGEVERS

2025

Eerste druk, juni 2025

© 2025 Jemimah Wei. All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling Dirk-Jan Arensman

Oorspronkelijke titel *The Original Daughter*

Oorspronkelijke uitgave Doubleday

Omslagontwerp Nanja Toebak

Foto auteur Amanda Wong

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93305 72 4

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

*Voor mijn allereerste lezers,
Tash, Xiao Qi & Shane,
die er al in geloofden voordat
het eerste woord geschreven was
& mijn familie,
voor wie mijn hele hart klopt.*

PROLOOG: HET EINDE

Mei 2015

Singapore

Arin was ergens in Duitsland toen mijn moeder weer ziek werd. Ze was al eerder ziek geweest, maar nog nooit zo erg, en ik wist dat het een kwestie van tijd was voor ze van gedachten zou veranderen en om Arin gaan vragen. Tegen dat vooruitzicht keek ik ontzettend op. Mijn zus en ik praatten al jaren niet meer met elkaar, niet meer sinds ze beroemd was geworden, zelfs niet toen er een paar jaar geleden een agressieve vorm van borstkanker bij mijn moeder werd vastgesteld. Destijds was ik ook al bang geweest dat mijn moeder Arin erbij zou willen hebben als het echt zwaar zou worden. Maar we lieten haar borsten er een voor een afhakken, en dat leek de verspreiding van de kanker een halt te hebben toegevoeren. Het onderwerp Arin kwam nooit ter sprake.

Onze relatie was al een hele tijd niet best, en de voorbije jaren was mijn moeders oneerbiedigheid afgezwakt tot een respectvoller stilzwijgen. Maar nadat ze was hersteld, werd mijn moeder op slag weer irritant. Ze was door de chemokuren zoveel afgevallen dat het niet leek uit te maken dat ze geen borsten had. Ze schoor haar pluizige zwarte haar af, droeg alleen nog hemdje en korte broeken, en zei tegen iedereen die bij de kopieerwinkel langskwam dat ze hiermee, gevoegd bij de menopauze, eindelijk verlost was van de ballast van het vrouw-zijn. Het woord dat ze gebruikte, waarbij ik haar erop betrapte dat ze het bij het licht van één enkel nachtlampje zorgvuldig koos uit de *Oxford English Dictionary*, was 'liberation', bevrijding.

Bevrijding? Wanneer had ze zich dan ooit niet precies zo gedragen als ze wilde? Ik had het gevoel dat ze een reactie probeerde uit te lokken; ik weigerde te happen. Toen, een paar dagen geleden, werd ik wakker en bleek mijn moeder nog naast me in bed te liggen, met één arm voor haar gezicht geslagen.

‘Ma,’ zei ik. ‘Het is acht uur.’

Ze was meestal om zes uur de deur uit, of naar de *wet market** of om in het Bedok Reservoir Park oefeningen te doen met haar tai-chi-groepje, voordat ze de deuren van de kopieerwinkel opende. Wat haar betreft was slapen iets wat alleen rijke mensen deden, een teken van een slap karakter.

Mijn moeder gluurde me vanonder haar arm aan en zei geen woord. Zeldzaam, dat ze een kans om te plagen voorbij liet gaan. Ik drukte mijn gezicht tegen haar pols, in haar hals en snuffelde. Toen ik over haar heen klauwde en het melkachtige plasje braaksel op de vloer zag, naast de enorme sanseveria in pot die mijn moeder per se als luchtfilter naast het bed wilde hebben staan, verborg ze haar gezicht weer.

‘Kleed je aan,’ zei ik na een lange stilte. ‘Ik ga Dana bellen.’

Dana was haar oncoloog, die door mijn moeder onder valse voorwendselen een vriendschap in was gerommeld. Toen ze elkaar leerden kennen, had ze Dana verteld dat ze jaren geleden iets had gehad met de deken van de kerk, die haar had verlaten toen ze zwanger werd van mij, en die lieve Dana was er, ondanks wat je misschien zou aannemen over artsen en intelligentie, oprecht van overtuigd dat ze door God geroepen was om de dienstdoende arts te zijn op de dag dat ik met mijn moeder naar

* Zie voor een verklarende woordenlijst blz. 485

het ziekenhuis kwam. Allemaal leugens. Mijn moeder was niet gelovig, en mijn vader was taxichauffeur. Maar toen ik haar daarop aansprak, wuifde ze me lachend weg en ze hield contact met Dana, stuurde haar via Whatsapp gebeden en Bijbelteksten door.

Het werkte. Dana was dol op mijn moeder. Ze kwam geregeld in de kopieerwinkel langs om haar eten te brengen, of alleen maar om een praatje te maken, en ze droeg me zelfs op om de receptie van het ziekenhuis te omzeilen en haar rechtstreeks te bellen als we iets nodig hadden. Toen de tantes uit de buurt daarachter kwamen, plaagden ze haar er eindeloos mee – natuurlijk wist Su Yang het berucht stijve ziekenhuispersoneel te charmeren, natuurlijk was zij degene die hun zand in de ogen strooide. Wie had er nou ooit gehoord van een arts die iemand zijn persoonlijke telefoonnummer gaf? Het was absurd, dat deed je niet. Maar in al hun plagerijtjes school ook iets van blijdschap, alsof we iets hadden gewonnen. Voor mij niet. Ik vond mijn moeders relatie met Dana leugenachtig; ik zwoer dat we niet van die gunst gebruik zouden maken.

Maar hier zaten we dan.

Het bleek leptomeningeale ziekte te zijn. Mijn moeder noch ik had er ooit van gehoord, maar Dana huilde toen ze het nieuws vertelde. Ze wist dat we ons geen operatie konden veroorloven; we waren de schuld van de vorige nog aan het afbetalen. Vanwege haar al bestaande gezondheidsklachten kwamen we niet in aanmerking voor trials met experimentele medicatie. Omdat mijn moeder tot een generatie behoorde die te arm en daarom te trots was voor het afsluiten van verzekeringen, waren er geen geheime geldreserves waar we door middel van gegoochel in de medische administratie toegang toe konden krijgen. Het was een terminale diagnose. Terminaal: dat

begreep ik. Ik wilde weten hoelang ze nog had.

‘Alles tussen de drie en zes maanden, als ze wordt behandeld.’

‘En zonder behandeling?’

‘Vier tot zes weken.’

Ik was met stomheid geslagen. Naast me slaakte mijn moeder een zuchtje. ‘Geen behandeling. Dat wil ik niet nog eens doormaken.’

Ze leefde op van de diagnose. Ze ging staan en rekte zich uit, en vervolgens hupste ze rond in Dana’s kantoor, gluurde in vertrouwelijke papieren en zat met haar vingers aan de stethoscoop en de groene duikbril die aan de deur hingen; ze maakte Dana aan het lachen, plaagde haar omdat ze huilde. Maar haar stem klonk te opgewekt, haar ogen stonden te vermoeid. Zodra we thuiskwamen, ging ze onder de douche en trok schone kleren aan. We staarden elkaar in onze slaapkamer strak aan.

‘Waar ga jij naartoe?’

‘Naar mijn werk.’

‘Ze redden het best zonder je, je moet rust nemen.’

Ze hield haar pas niet eens in. ‘Van rust ga ik niet genezen. Wil je dat ik de komende zes weken als een nutteloos iemand thuis ga liggen?’

Ik kon door de armsgaten van haar hemdje haar ribben zien. Ze was te mager geworden. Dat had ik niet eens doorgehad. Ze zag mijn gezicht vertrekken en zei gauw: ‘Als je hulp wilt hebben, Genevieve, bel je zus dan.’

‘Ze is mijn zus niet.’

‘Ik wil jou en Arin nog één laatste keer samen zien.’ Ik hield mijn mond, en zij duwde door. ‘Ik vraag je nooit ergens om.’ Dat was weer een van die onwaarheden van haar; ze zat vol verzoeken, zowel uitgesproken als onuitgesproken. ‘Beloof het me.’

‘Nee.’

‘Dan kun je me net zo goed eigenhandig doodmaken.’
Ze vertrok.

Later die avond, toen ze naast me in bed kroop, draaide ik me niet om. Ik deed alsof ik sliep. Maar ze plakte met haar magere lijf tegen mijn rug en begon te praten. Ze herhaalde dat ze nog nooit iets van me had gevraagd, zelfs niet toen ik haar in 2010 in de steek had gelaten en naar Christchurch in Nieuw-Zeeland was verhuisd, zes maanden radiostilte had betracht, geweigerd had met haar te praten, geweigerd uit te leggen dat ze me zo had beledigd dat het het op deze manier verbreken van alle banden rechtvaardigde, haar hart had gebroken, haar leven met jaren had bekort door alle zorgen die ze zich maakte, haar had gedwongen alleen via Arin te communiceren, en vervolgens, toen ik eindelijk terugkwam, Arin in de ban had gedaan, de afgelopen vier jaar had geweigerd een strobreed toe te geven, hoewel ik was opgevoed met het besef dat je familie de sleutel, het hart, de hoeksteen van het leven vormde; dat brak haar hart ook, hoe kon ik zo harteloos zijn, zo wreed, misschien dat je dergelijke overhaaste beslissingen als kind kon nemen, maar was ik inmiddels niet al zevenentwintig, in wezen dertig dus, werd het niet eens tijd dat ik volwassen werd, nee, misschien was onze kindertijd niet ideaal geweest, maar van wie wel; en daarbij, was het niet een beetje mal om zo aan oude grieven vast te houden, en belangrijker, ze was stervende, kon ik mijn eigen zelfzuchtige verlangens niet even zes weekjes opzijzetten, misschien werden het niet eens zes weken, misschien werden het er vier, vier weken minus een dag die we net hadden verspild aan de zoveelste onbenullige ruzie, kom op, hoe moeilijk kon het zijn, hield ik soms niet van haar, gaf ik dan niets om haar?

Tegen het eind van die tirade was de zon aan het op-

komen. Ik huilde ook. Was zij niet degene geweest die had benadrukt dat we Arin alleen maar zouden afremmen, was zij niet degene die had gezegd dat het beter was om haar los te laten? Ze nam niet haar toevlucht tot haar oude gewoonte om te liegen om haar zin te krijgen, steeds overtuigder door de gepassioneerde klank van haar eigen stem, tot ze de verhalen die ze verzong uiteindelijk echt geloofde. En ik – gekidnapt door haar emoties, niet in staat te protesteren. Weer een kind.

Zelfs in het donker kon ze me voelen knikken; haar geagiteerdheid zakte.

‘Zul je haar bellen?’

‘Ja.’

Maar ik was geen goede dochter en beweerde ook niet meer er een te zijn. Het verleende me een aanzienlijke mate van vrijheid om te weten en te accepteren dat ik een teleurstelling voor mijn moeder was. Zodra ze me liet gaan, zette ik haar smeekbede uit mijn hoofd. Ik was het grootste deel van mijn leven bezig geweest te proberen me los te maken van Arin, en ik was niet van plan daar nu mee op te houden.

De volgende dag, als door mijn moeders verlangens tevoorschijn getoverd, verscheen Arin op de cover van *Life*! Ik negeerde de koppen en bestudeerde de foto aandachtig. Ooit, lang, lang geleden, waren we zo onafscheidelijk geweest dat mensen ons vaak met elkaar verwarden. Als de tantes in de buurt ons uit elkaar moesten houden, dan zeiden ze: Su’s meisjes, het grote en het kleine, hoewel ik maar één jaar ouder was dan Arin. We leken zoveel op elkaar; mensen geloofden nooit dat Arin geadopteerd was. Nu, nee. Op de foto was Arin ergens op een rode loper te zien, en ze keek recht in de camera. Haar haar zat in een krul die als een slang boven op haar hoofd rustte, haar wenkbrauwen boogvormig en sluw,

haar blik tegelijk kalm en geamuseerd.

Ik herkende die gezichtsuitdrukking, daar hadden we samen op geoefend; ik voelde mijn eigen lippen vanzelf krullen en dwong mezelf op te houden. De jurk die ze aanhad herkende ik ook, een zilverig geval met open rug van een kleine ontwerpster uit Singapore die viraal was gegaan nadat Arin was gespot met een van de pennen-etuis van de ontwerpster als clutch. Iedereen kende het verhaal – Arin had, postviraal, contact met de ontwerpster gezocht, haar talent een platform geboden en haar in contact gebracht met couturenaaisters in Jakarta. Als in een modern sprookje ging de ontwerpster van met de hand genaaide lederwaren over op het creëren van moderne gewaden, broekpakken, haarstukken; als ze nu een nieuwe collectie aankondigde, zetten vrouwen in het hele land voor ze naar bed gingen de wekker op hun telefoon, ook al deden zich in hun leven geen gelegenheden voor om gewaden te dragen. Maar misschien was dat wel het ware teken van hoe succesvol ze was: je koopt geen kledingstuk als investering zonder te geloven in een grootser belofte. *Dromen komen echt uit*, zo was de ontwerpster in een profielstuk geciteerd, *het enige wat je nodig hebt is één iemand die in je gelooft...*

Arin gaf zelden interviews en nam geen deel aan het mediacircus rondom de ontwerpster, vond het prima om simpelweg de katalysator achter haar succes te zijn geweest, maar het viel me op dat ze voortaan alleen maar stukken van onafhankelijke Aziatische ontwerpers droeg. Toen ze een aanbod om door Valentino te worden gekleed afwees, zorgde dat online voor een golfje aan opiniestukken waarin de mening werd geventileerd dat dit een teken was dat het tij aan het keren was, dat jonge, beeldschone actrices uit alle uithoeken van Zuidoost-Azië niet meer de behoefte voelden het traditionele Hol-

lywoodscript te volgen – ze hadden hun eigen manier om dingen aan te pakken, wat opwindend, wat nieuw. Dergelijke artikelen overspoelden het internet een maand lang, voordat de interesse van het publiek zich op iets anders richtte, maar de gloed van bewondering bleef.

Het verhaal was bijna volmaakt. Ik was onder de indruk. Arin was nooit creatief geweest; iemand in haar team moest het op touw hebben gezet. Maar in haar onbewogen, geamuseerde blik kon ik de onderstroom van verrukking voelen, het spottende glimlachje om de geïmproviseerde acteerprestatie die ze had neergezet. Ik vouwde de kranten op en legde ze weg.

Er ging nog een dag voorbij, en nog een. Mijn moeder drong weer aan, wat betreft Arin, en ik zei dat ik het had geprobeerd, zonder succes. Arin was inmiddels te beroemd, ze was met geen mogelijkheid te bereiken; als ze me niet geloofde, mocht ze gerust zelf proberen contact met haar op te nemen. Mijn moeder raakte afgeleid, ging weer aan het werk, vroeg weer naar Arin. Elke keer dat ze naar haar vroeg, werd het makkelijker haar met een smoes af te schepen. Omdat ik mijn belofte al had gedaan, hield ze zich vast aan het kinderlijke vertrouwen dat het allemaal wel goed zou komen, dat ik een manier zou vinden om haar wens te vervullen. Ik weet niet waar haar vertrouwen in mij vandaan kwam. Ik voelde me zo schuldig dat ik er misselijk van werd.

Mijn moeders hoofdpijnen kwamen terug, heviger dan eerst. Ze raakte nog meer op drift, ging dagenlang niet naar de kopieerwinkel en huilde als ze zich dat realiseerde. In het weekend ging ik er namens haar naartoe om met de cheffin te praten.

De zaak was onderdeel van een rijtje winkels dat was weggestopt op het *void deck* van een appartementenge-

bouw van de Housing and Development Board vijf minuten bij ons vandaan, ingeklemd tussen een één-dollarwinkel die een eeuwigdurende opheffingsuitverkoop hield en een barbershop waar je voor tien dollar geknipt kon worden. De void-deck-tantes herkenden me allemaal. Toen ik naderde, knikte de tante van de kopieerwinkel en riep in het Mandarijn: 'Het meisje van Su. Zo groot geworden.'

Ik trok een grimas. 'Ma heeft me gevraagd persoonlijk haar verontschuldigen te komen aanbieden. Het gaat niet goed met haar...'

'Nee, dat is duidelijk.' De kopieerwinkel stond vol met de babysanseveria's die mijn moeder kweekte en in de hele buurt uitdeelde, en de kopieerwinkeltante raakte onder het praten een stomp, zwaardachtig blad aan. 'Zeg maar tegen haar dat ze zoveel tijd moet nemen als ze nodig heeft.'

'Eh... Tante, mag ik u om een gunst vragen? Kunt u mijn moeder alleen naar haar werk laten komen als ze daartoe in staat is? Ik zal het geld terugstorten, u zou haar geen loon hoeven betalen.'

Ik was al de hele week naar dat aanbod toe aan het werken. Ik wist niet precies hoeveel mijn moeder in de winkel betaald kreeg en of ik het me daadwerkelijk kon veroorloven het geld terug te geven. Ik had nog maar pas een baan bij een particulier bijlescentrum, waar ik opstellen nakeek, het soort werk waarvoor je per uur betaald kreeg, een studentenbaantje. De kopieerwinkeltante wuifde het weg. 'Het gaat al een tijdje zo, zit er maar niet over in.'

'Een tijdje?'

Ze keek verbaasd dat ik dat niet wist. 'Ze komt af en toe een dagje niet, geeft niks.'

We praatten niet hard, maar het hele kluitje void-deck-

tantes luisterde mee. De tante van de één-dollarwinkel sloeg op de kassa de aankopen aan van een klant, die bleef treuzelen tot duidelijk werd dat het gesprek niet verder zou gaan zolang zij daar stond, en zei toen: 'Heeft je zus geen contact opgenomen?'

'Nee, die is op tournee.'

Afkeuring rimpelde over hun gezichten. Geen van de void-deck-tantes had haar films gezien, die te westers en modern waren, niets voor hen. Als gevolg daarvan zaten ze klem tussen de glamour van het sterrendom, die ze niet begrepen en waar ze derhalve een onwillig ontzag voor hadden, en de traditie, die ze wel begrepen.

Uiteindelijk trok de traditie aan het langste eind. 'Je moet tegen haar zeggen dat ze naar huis moet komen,' zei de kopieerwinkeltante. 'Het deugt niet dat Arin haar familie vergeet als ze een beetje succes heeft. Daar krijgt ze later spijt van.'

De rest van de tantes begonnen instemmend te mompelen. Ik vertrok.

Toen ik mezelf weer binnenliet in het appartement was mijn moeder weg, zonder ook maar een briefje achter te laten. Ik maakte me geen zorgen. De bandbreedten van haar leven strekten zich maar tot een uur lopen naar alle kanten uit. Hoe ouder ze werd, des te meer weerstand ze voelde jegens openbaar vervoer of auto's. Ik ging aan de eettafel zitten en probeerde zo veel mogelijk achterstallige opstellen na te kijken.

Maar de avond kwam en ging zonder dat er een spoor van haar te bekennen was. Ik begon me zorgen te maken. Ik stuurde haar een appje, ik probeerde haar te bellen – niets. Toen ze eindelijk binnen kwam lopen, was het bijna tien uur 's avonds. Ik zat onderuitgezakt in een hoek van de kamer op de vloer, omringd door niet-nagekeken opstellen, terwijl ik op mijn telefoon probeerde uit te zoeken hoe je iemand als vermist opgaf. Ze keek verbaasd. De batterij van haar telefoon was leeg geraakt, ze had er niet aan gedacht die op te laden. Ik werd kwaad; hoe kon ze zo onverantwoordelijk, zo ontoerekenbaar zijn, maar zij vond het grappig.

'Je kunt je leven niet aan een leiband leiden, Gen,' zei ze op milde toon. Dat was iets wat ik ooit tegen haar had gezegd, toen ik op mijn drieëntwintigste voor de eerste keer uit huis was gegaan. Ik negeerde die opmerking, ik wilde weten waar ze was geweest.

'Ik ben uit eten geweest met je vader.' Ze keek me aan. 'Heb je hem niet verteld dat ik ziek was?'

'Jullie praten niet eens met elkaar.'